

LBRIS

We know
books

KEPLER^{SE}

CARTEA A CINCEA: VIRUSUL

LBRIS

We know
books

TIMO PARVELA

BJØRN SORTLAND

Ilustrații de

PASI PITKÄNEN

Traducere din finlandeză de

ANDREEA NIȚĂ

1.

Băiatul a cules un măr dintr-un copac. Sau, cel puțin, fructul aducea vag cu un măr. A luat o mușcătură mare din fructul succulent și a început să mestece. Zeama îi curgea din gură și i se prelingea pe piept. Un paznic bătrân a ieșit în grabă dintre copaci; alergase prin pădure și găfâia din pricina efortului. Băiatul, cu mărul în mână, a rămas pe loc până când omul l-a ajuns din urmă. Apoi i-a întins fructul. Privirile lor s-au întâlnit – cea vioaie și poznașă a băiatului și cea serioasă, dar aprobatoare a bătrânului.

— Ai auzit vreodată de pomul cunoașterii binelui și răului? l-a întrebat paznicul pe băiat.

— Nu-ți face griji. Totul e bine, a răspuns băiatul.

Bătrânul a zâmbit și apoi a mușcat din măr. În clipa următoare i-a explodat capul.

Ari a deschis ochii mari. Soarele era orbitor. Dea-lul acoperit de iarbă verde semăna cu blana caldă a

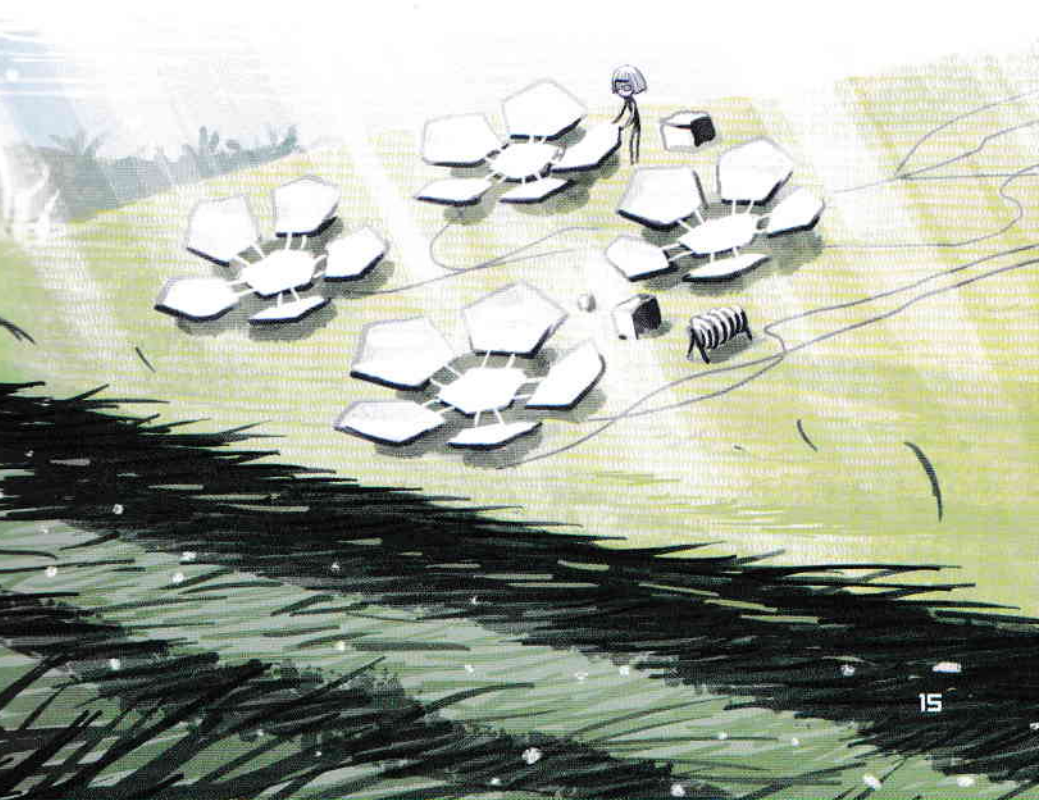
unui animal uriaș. Ceilalți păreau să-și vadă de rutina zilnică în tabără.

Încă tulbure din cauza visului, creierul lui Ari a înregistrat câteva detalii, ca și cum ar fi deschis pe rând cutiuțele unui calendar de Advent.

Min-Jun îi arăta Svetlanei primul morcov din grădină. Totul creștea repede pe Kepler-62e, pentru că era mult mai multă lumină decât pe Pământ.

Mai departe, pe dealul din partea opusă, se afla o ființă nefiresc de luminoasă între panourile solare strălucitoare. Olivia, probabil, în costumul ei de protecție. Ari s-a încruntat. Un sentiment neplăcut îl făcea să simtă un ghem în stomac. Nu știa ce să creadă despre tânăra care-i salvase viața lui Joni, fratele său, dar care putea fi totodată responsabilă de boala acestuia. Cel puțin asta susținea Marie.

Marie devenise tot mai ciudată și petrecea din ce în ce mai mult timp singură. Uneori dispărea brusc, iar când se întorcea părea să aibă un vag aer de vinovăție. Ari păstrase distanța. Nu mai știa ce să creadă sau pe cine să creadă.

LBRIS

We know
books

Din fericire, Joni își revenise aproape complet. Olivia îl monitoriza în continuare zilnic, luând probe și notându-și totul. Joni era încă palid și fragil, dar așa fusese dintotdeauna. Ca o piscică de porțelan cu coada ciobită. Joni și Lisa tocmai ieșeau din modulul de locuit. Ari a zâmbit când l-a văzut pe fratele lui explicându-i ceva Lisei și gesticulând de zor. Joni fusese foarte afectat de moartea șoptitorilor; cel mai probabil se simțea vinovat. Lui Ari i se părea o prostie, din moment ce nu era vina lui Joni că fusese bolnav, și copilul nu avusese de unde să știe că virusul cu care era infectat era mortal pentru șoptitori. Din fericire, tovărășia Lisei îl înveselise. Originară din Canada, fata avea o atitudine calmă și liniștitoare. După Joni, era cel mai tânăr membru al expediției, dar părea mult mai mare decât era de fapt. Ari nu era sigur, dar bănuia că fratele lui era îndrăgostit de ea.

Ari a zâmbit ca pentru sine și a întins mâna ca să simtă iarba de sub cap, dar degetele lui au atins o suprafață metalică rece. A luat din nou tableta, care era făcută dintr-un metal ușor, neidentificat, și a inspectat logoul gravat pe spate, așa cum făcuse de atâtea ori în ultimele săptămâni. Încă de când furase dispozitivul de la creaturile acelea ce arătau ca niște urși fără blană, pe care le numiseră mârâitori. KTA. Ari știa că ar fi fost o coincidență prea mare ca cineva de

aici să folosească un sistem de scriere ca pe Pământ. Dar cum ar fi putut aceste creaturi care mârâiau strident să facă rost de un dispozitiv creat pe Pământ? Asta ar însemna că membrii expediției lui Ari nu erau de fapt primii pământeni ajunși pe Kepler-62e și că cineva știa dinainte despre mârâitori și șoptitori, cele două specii pe care expediția lor le întâlnise până acum. Bineînțeles că mai existau și alte forme de viață pe Kepler: niște creaturi uriașe asemănătoare unor păsări, șopârle mici cu șase picioare, mingi de blană care se târau și pe care le numeau scârțâitori, pentru că, atunci când se șperiau, scoteau același sunet ca o jucărie de cauciuc pentru câini, și multe altele, dar șoptitorii și mârâitorii erau singurele ființe inteligente. Până acum.

Ari bănuia că tableta era cheia unei ghicitori. A întors-o, mângâindu-i suprafața, care a rămas întunecată. Ari nu reușise să acceseze dispozitivul, chiar dacă trecuseră săptămâni întregi de când îl avea. Părea că tableta era dotată cu un fel de senzori, poate cu un cititor de amprente, însă nu reacționa la atingerea lui Ari. Pe una dintre margini era un rând de protuberanțe metalice, dar nu existau butoane sau comutatoare. Poate că Olivia știa mai multe, dar, dintr-un motiv oarecare, Ari nu voia să-i arate dispozitivul. Bineînțeles că mârâitorii știau cum să deschidă tableta, dar

nimeni nu-i mai văzuse de când dăduseră foc satului șoptitorilor.

Brățara lui Ari a vibrat. Era timpul să se ducă la umbră. Existau reguli stricte în această privință, ca de altfel pentru orice. Se făceau verificări zilnice ale stării lor de sănătate și toată lumea avea un ceas cu un senzor care măsura pulsul, tensiunea arterială, temperatura și, probabil, o mulțime de alte lucruri. La fel ca acum, îi avertiza, de asemenea, în caz de căldură excesivă sau radiații UV. Trebuiau să se pună la adăpost.

Ari a cules un fir de iarbă. Părea să fie iarbă, mirosea ca iarba, dar de fapt era altceva. Viața aici era la fel ca pe Pământ – respirau, vorbeau, mâncau, foloseau toaleta și dormeau. Și totuși nimic nu mai era ca înainte. Și nu avea să mai fie niciodată. Asta era încă greu de înțeles.

Ari s-a ridicat și pus tableta înapoi în crăpătura din stâncă unde o ținea. Visul tot mai persista în mintea lui. Și-a amintit de mărul pe care îl luase cu mult timp în urmă din raionul de legume al unui magazin dintr-o altă realitate, dintr-o altă viață. Poate chiar în viața altcuiva. Cel puțin așa i se părea.

2.

Ziua 61

EL e tot mai neliniștit. Somnul LUI pare că se sfârșește. EL se trezește. Prea devreme, pentru că nu pot grăbi procesul care are loc aici. Este nevoie de timp ca virusul să se regenereze și să amorseze din nou bomba. Tot ce putem face este să așteptăm, iar graba nu va face lucrurile să se întâmple mai repede. Dimpotrivă. Dar EL este mereu nerăbdător. Chiar și atunci când doarme. Mereu. Acum trebuie doar să așteptăm.

LBRIS

We know
books

